

kojim se je po najboljši vesti ustreglo. To je bilo direktno delo društveno.

Pri tej priložnosti si štejejo v dolžnost tudi to objaviti, kar se je indirektno po društvu storilo.

Na prvem mestu stoji tu razprava o cerkvenem petju, ki se je uradno od prevzv. kn. šk. ordinarijata objavila v sklepnem zapisniku pastirskih konferenc za l. 1887. Tam ste izlasti dve naročili imenitni za društvo: rabiti cerkveni pesmarici Cecilija in Hosana; in pa pri petih opraviilih odpevati v koralnih respensorijih.

To dvojno cerkveno naročilo dejansko izpeljati, bo ena prvih dolžnosti Cecilij. društva.

Na drugem mestu zamoremo naznaniti, da prodirajo Cecilij. ideje v razne Mariborske šolske zavode: na gimnaziji in učiteljišči poskušajo pevati Cecilij skladbe v umetni obliki: pri šolskih sestrah in mestnih šolah ljudsko petje po Ceciliji in Hosani. Da se v duhovščini že nekaj let goji cerkveno petje v vseh oblikah le po Cecilij. duhu, to je že obče znano.

Za vse te prikazni bodimo Bogu hvaležni ter delajmo naprej!

4. Kaj namerava društvo za prihodnje leto?

- a) Pevska šola se bode skušala stalno urediti v dveh oddelkih, za priprosto ljudsko petje in pa za umetne skladbe.
- b) Društvena knjižnica bi se rada pomnožila z najbolj potrebnimi teoretičnimi knjigami za privatne študije; muzikalije se bodo kupovale po potrebi v mnogih iztisih.
- c) Razpisali bi radi nekaj štipendij za domače organiste in za učence ljubljanske orgljarske šole.
- d) Priredili bi radi radi kurs za organiste že letos jeseni, kakor je ta stvar omenjena bila pri lanskih konferencah.

Ta vzpored izvršiti zamore društvo le z zedinjenimi močmi. Zatoraj se prav vljudno častiti udje prosijo, naj svojo letnino odrajtajo; prosijo se zlasti preč. gg. duhovniki, naj društvene namene z besedo in dejanjem podpirajo.

Dr. Kukovič.

Majnik in njegova lepota.

(Spisal A. V.)

Le enkrat daj še, majnik zlati!
Da gledam zorni, tvoj obraz;
Ne braaim se potem zaspati,
Noč pridi mi in večni mraz.
Boris Miran.

Te besede pesnikove izraža bolnik prijateljsem svojim in pričakuje težko lepega, veselega in cvetočega majnika ter upa, da se mu ljubo zdravje še zopet povrne in popolnoma okreva. Resnica, majnika se vse veseli, da, celo majhni

otročič veselja poskakuje, ko mu draga mamica pripoveduje o maji, kajti rad bi že trgjal lepe rožice in se veselil prekrasne prirode.

Mesec majnik, kako lepo ime! V njem začne vse zeleneti, zemlja dobi veselejo barvo, ptičice žgolijo že za rano melodije stvarniku svojemu v čast, rožice cvetó in nam umrljivim ljudem delajo veselje. To je krasota meseca maja! Zatoraj pridi majnik zlati! — A kaj naj storimo v majniku? Marijo bodeimo častili, njej se priporočevali in va-njo stavili upanje svoje. Mariji v čast hočemo cvetlice nabirati in jih ji v dar poklanjati. Majnik je Mariji posvečen, zatoraj jo hočemo tudi mi, kot njeni nevredni častilci, po svoje častiti!

Ako želimo v majniku Marijo častiti in obhajati nam priljubljene „Smarnice“, okinčajmo primerno poprej njeni altar, kjer se bodeimo vsak dan zbirali. Sv. Henrik II. je imel veliko veselje do lepotičenja cerkev, v ta namen je mnogo denarja razdal; še celo Blejskega jezera se je spomnil. Besede njegove so bile: „Prevelik je Gospod, čegar bivališče je cerkev, da bi se ne potrošilo kaj v slavo njegovega veličastva.“ Tudi mi recimo: „Gospod, ljubim lepoto tvoje hiše, in kraj, kjer biva tvoje veličastvo“. (Ps. 25, 8.) A brezbožneži sedanjega časa kričó na vse grlo: „Zakaj tolika potrata, čemu toliko zapravljivosti za cerkve, saj Bog ne gleda na zunanji kras, ampak da ga v duhu in resnici molimo! Koliko bi namreč lahko dobrega in koristnega se storilo s premoženjem, ki se za cerkve in kinč po nepotrebnem potrosi!“ Kaj pa mi, katoliški kristjani? Se nam-li ne zdi to brezbožno? Varovati se hočemo, da se nam ne zgodi, kakor Judu Iškarijotu, ki je godrnjal nad Magdaleno za voljo drazega mazila. Njemu se je tudi dozdevala potrata denarja. A kaj je dobil Judež v plačilo? — Vrv! Judežu ednaki so, ki brodiyo o cerkveni potrati. Tudi onim ni mar za dobrotne naprave in uboge, ampak na svoj dobiček gledajo. Kar se za cerkveno lepotiče vzame, to jim je potrata, a kar ti zapravijo pri igrah, žrtji in pijančevanji; v gizdavosti, v obleki in v nesramnosti, to ni potrata in potreba za dobrodejne naprave in uboge se vrže — pod klop. Ako pa oni sprejemajo darila, zapuščine in dedščine, to je prav veljavno — ni potreba milosti na uboge: če pa kdo od svojega premoženja kaj cerkvi podari, tedaj je ogenj v strehi, prenapeta — pobožnija je tega kriva; tukaj bi morali mesto cerkve ubogi stopiti na vrsto. Tako govore ti hinavei. A mi se spominjajmo uboge vdove v sv. evangeliju!

Prišel bo pa enkrat dan, in bode se razvidelo, kdo bo imel večje tolažilo, veselja in dobička od svojega zemeljskega premoženja. Vsak goreči kristijan, čeravno mu ni možno cerkvam lepotičja spraviti, ne bode vsaj tega koristnega dela oviral in onih ne zasmehoval,

ki cerkve in altarje Marijine kinčajo, zlasti v lepem majniku, temuč se bo veselil, kedar stopi v tako okinčano cerkev, ki je od drugih postala okinčana v čast trojedinemu Bogu!

„Ako je kdo med nami žalosten, naj moli: če je dobre volje, prepeva naj hvalnice“. (Jak. 5, 13.) Ta izrek so prvi kristjani na tanko izpolnjevali; vsem je znano, da jim je bilo petje priljubljeno. Pevali so povsodi, doma in na polji; kmetovalec pri oralu, a pastirček pri čedi na paši; rokodelc pri svojem delu v delalnici a mati pri zibelki dragega deteta svojega; tudi pri službi Božji se niso sramovali z glasom slaviti Boga; še celo jetniki po ječah in na potu na krvavo morišče so pevali Najvišjemu čast. Pesmi prvih kristjanov so bile same čiste in svete. Nikedar ni bilo iz njihov ust slišati grdih, umazanih, nesramnih, pohujšljivih in brezbožnih popevk. Ker so za čast Božjo bili vneti in v srcu je bila shranjena čistost, radi česar so imeli velik stud nad grdimi pesmi. Vendar s tem smo dandanes daleč zabredli. Sedaj se razlegajo pesmi po dolinah in bregovih, prepevajo pastirčki in pastirice; slišimo po krčmah po noči, v mestih, trgih in vaséh, da poštenega človeka rudečica oblije. S temi popevkami nimajo angelji veselja, nego lucifer v peklju.

Pa vendar ne sodimo tako ostro o dandanašnjem petji. Mnogih vrlih Slovenk še je srce vneto za pobožnost in sv. petje. Različne so prilike za vaje v petji, s katerim Marijo častimo, to se razumi samo ob sebi. Tudi možki spol bi naj povsodi s svojim glasom povzdigoval slavo Marijino. Vrli in majhni pastirček in pastirica pevata pri čedi lepe pesmice in se urita v petji. Šola lepega petja v vsaki župniji je zelena goščava in cveteča livada, kjer ptice pevke svojemu stvarniku pojó, posebno v mesecu majniku je nam petje ljubo.

Vsaki mladeneč in deklica nista nadarjena z lepim in prijetnim glasom, vendar pa se najde veliko takih v fari, ki imajo grlo in glasove za pobožno petje. Vsak učitelj lahko uči v šoli lepo petje; od začetka se to težavno dozdeva, a za čast Božjo se vse stori, in potem se bode veselo petje razlegalo v vsaki cerkvi in se častila Marija v veselih Šmarnicah.

Pokojni škof Slomšek so bili pesnik, ter so z milimi pesnicami vzbujali slavo Božjo po domovini slovenski; gojili so v vsakdanski šoli cerkveno petje.

Časi so hudi! Šola je ločena od cerkve; se toraj to težavno zgodi. Ljudje so se sem tje hudo spridili, vera pojema in lepo cerkveno petje hira. Pomagajmo si sami in Bog nam bo pomagal. Celo dekleta pešajo v tem oziru! — Kakó bi zamogla deklica s svojim glasom Marijo častiti, če ima slabo vero in še to — mlačno! Kako bi zamogla deklica Marijo častiti s petjem, če ne gori za njene čednosti?

Druga velika napaka in ovira so pevke na koru. Pri velikih in stolnih cerkvah so sicer potrebne, a v malih je to vsaj sedaj le ovira, ker takrat le navadno na koru pevajo, a spodaj se nijedna ne zglesi.

Tudi organisti naj skrbijo v mesecu majniku za lepo petje, da še ne bodo oni tretje ovire podpirali.

Zatoraj z združenimi močmi se trudimo v tem oziru; ker sloga jači, nesloga tlači. Najstarejše bukve sveta — sv. pismo stare zaveze so napolnjene s hvalnicami in zahvalnicami. Morda je malokomu neznana krasna hvalnica v Mojzesovih bukvah, ki jo je popevalo izraelsko ljudstvo pri prehodu čez rudeče morje; a tudi ona, ki so jo pevali trije mladenči v ogujeni peči. Kdo bi ne postal ginjen pri žalostinkah Jeremijevih, ki jih je peval na grobljah nesrečnega mesta Jeruzalema. Komu so neznani Davidovi psalmi? Va-nje slavni kralj razliva vse misli: žalost, tugo in veselje, hvalo in zahvalo, češčenje in molitve, ponižnost in kesanje, ter jih še sedaj sv. katoliška cerkev ob prilikah prepeva. Tudi naš Gospod je po zadnji večerji z apostoli peval.

Sv. Peter se je silno srečnega štel, kedar je na gori Tabor gledal milo lice Božje. Poln radosti je izkličnil: „Gospod tukaj je nam dobro biti!“ To srečo sv. Petra oživamo tudi mi v katoliških cerkvah in se veselimo, ako slišimo prelepo petje. Take hiše božje so za nas gora Tabor.

Toraj kinčajmo radi v majniku Marijine altarje, ter se zbirajmo vsak dan pred njeno podobo in obhajajmo ljube Šmarnice. Skrbimo za lepo petje, in rešili bodemo nalogo svojo, ter se z veseljem spominjali še potem celo leto cvetočega majnika in priljubljenih Šmarnic. Marija nam bo gotovo vsak trud stoterno poplačala! —

Spet kliče nas venčani maj,

K Mariji nas kliče v sv. raj;

Cvetlice goščave si venčajo glave,

Raduje se polje in gaj!

J. Virk.

Dopisi.

Od sv. Martina blizo Vurberga. (Nov župnik.) Po dežji pride solnce, po žalosti veselje. Tako se je tudi nam žalost v veselje spremenila, ker smo to dosegli, kar smo tako srčno želeli, to namreč, da smo dobili tako dobrega in blagega gospoda, za pastirja duš naše fare, naslednika raj. gospoda, t. j. novega župnika preč. gosp. Filipa Viharja. Kako pa Martinski farani božje namestnike spoštujejo, naj potrdijo sledeče vrstice, kako da smo novega gosp. župnika ob njihovi inštalaciji počastili. Ze predvečer, t. j. na velikonočno nedeljo, se je Mar-